

PESMI

Niko Grafenauer

NEMIR

Še čutim: utrujenost, teža kakor leta
tudi zdaj;
velika tišina živali.
Nocoj zre sestra čudno vame
kakor v praznino.
Zelena luč se razteza čez večerne hribe.

Tiho seva sreča;
že pijem tujec v zakajeni krčmi
gosto vino. Bližina poslednjega roba,
skrivnost, ki je srce ne obseže.
Potem bojazen, v kateri tonejo vrtovi
(huškajoče sove in klicev polni zrak).
Mrazi me;
iz mračnih kotov
vro pajki, kapljajo te hudičeve solze
na črno podobo razkroja.
Kot v oslepelem ptiču tu krvavi zdaj
moja tožba. Neizogibno:
bol z mehкими prsti prebira
neprebujena vlakna v meni, da drhteč
odzvanjajo večernemu trnju v poljani.
Samevam med počrnelimi glasbili
prednikov.

Neko počasno ugašanje v oknih:
teža,
z očetovo smrtjo pretresene prsi otroka,
poslednjega sina in krivca.
Mir je razkošni blagoslov, ki ga iščem.

Vse ure molka,
ko s hladnim objemom oči
obsežem minulost, sem srečna zvezda
v noči nad njo, a moja duša še zmerom ostane
temno srečavanje senc.

KAKOR UMIRANJE

Skozi odsvit solza zorim.
Dajte, rokujte se z mano.

Neizbrisljivo:

jaz sem
iz materine smrti vstali sin.

Tako stojim pred mrakom.
Zima oblega severna pobočja;
dim nima več opore,
že se razblinja v rjavini nad poljem.
Samota kakor luč, najtišja nežnost, samo dih
in teža: pošasten križevcec preži na dušo.
Trpljenje sem, ki je meso postalo.
Zdaj je večer uteha, ki je z očmi
ne obsežem.

Prosojne roke zatiskajo veke
nad zadnjim pogledom ljubezni.
Kaj hoče
to mračno spremstvo pod hribom;
čemu iz črnih grl toži?
Nekaj nenehno moj tilnik motri.
Ne zapustite me, tonem!

V daljavi se zima drhteč pripravlja,
da me prekrije
z voščeno dlanjo.

DALJNA VEČERNA PESEM

Na poteh, kjer hodim,
med listjem
uvelim (vsa znamenja vedo samo pastirji
in lastovice, preden odlete)
me jedki sever kakor slast prežema.

V steklenem zvonu
tone sonce; spet to naraščanje temnega vina,
pijanost in v srcu čisti napor ptičev, ki lete.

Zategli klic preplašene živali
mi pretresa prsi.
Kot bron odzvanjajo večerni griči.
Molk na pobočjih;
ne poje
v zemlji zdaj zvenčeča matica poletja,
čriček.

Trnje miluje črna usta.
Razkroj je končni cilj vsega;
stojim pred tem pragom
in gledam
za veke pomaknjeni svet
brez imena, ki je okrilje smrti.
Ne grem več nikamor. Kdo
je nagnetel bike na rdečem obzorju?
Mračni pastirji
tleskajo z bičem
večernim. Kdo?

Nocoj me je groza
stopiti v prazno očetovo hišo.

BITI

Srh nemega snovanja me prežema,
vročičnost, sladka bol; zarežem v žilo.
Nepomirljiva slast v odtekanju krvi,
strašna tišina, krik že —

zorim;
o sreča, do korenin izteči se v drhtenje,
bitjem v svetlobi biti kvas
in nedotaknjeno dno za njih sidro
in biti žeja s pohlepnimi usti.

Tod se nemisel prepleta s srečo stvarjenja
in to, kar nastaja, je težka mamljivost in luč je
prevalovana s skrivnostmi.
Že v sevanju temnega vina
zamira senca; samo zeleni kuščarji
pijo s te rane, ki onemoglo žge.